

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Miroslava Kašpírková v právní věci **žalobce: OPTIMUM 3000 s.r.o.**, IČ 26318628, Do Blatin 373, 155 21 Praha 5, *zastoupeného* JUDr. Markem Görgesem, advokátem, Žižkova 1737/52, 301 00 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, IČ 66003008, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.03.2015, čj. 105/2015-110-SDNA/3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

a) Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 14. 2. 2012, čj. DSH/2059/12 podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě a ustanovení § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě uložil pokutu ve výši 55 000 Kč dopravci, právnické osobě OPTIMUM 3000 s.r.o., sídlo Do Blatin 373, 155 21 Praha, IČ 263 18 628 (dále jen „dopravce“) za to, že dopravce porušil ustanovení § 3 odst. 3 zákona o silniční dopravě, ve spojení s § 1b odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb. kterou se provádí zákon o silniční

dopravě, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s článkem 14 odst. 4 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě, v platném znění (dále jen „nařízení 3821/85“) a ustanovení § 3 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, ve spojení s článkem 15 odst. 7 písm. b) nařízení 3821/85:

- tím, že nezajistil, aby ve vozidle tovární značky Iveco, registrační značky... o celkové hmotnosti 7490 kg, byly při jeho provozu dne 18.5.2011 všechny záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče V.Š., nar. ..., bytem ..., z tohoto dne a předcházejících 28 dnů, když uvedený řidič v tento den při kontrole nepředložil záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách, době odpočinku, za období:

od 02:48 hodin dne 22.4.2011 do 12:12 hodin dne 22.4.2011,

- od 21:58 hodin dne 1.5.2011 do 09:49 hodin dne 2.5.2011,
- od 08:27 hodin dne 3.5.2011 do 19:53 hodin dne 3.5.2011,
- od 06:30 hodin dne 4.5.2011 do 10:26 hodin dne 4.5.2011,
- od 14:14 hodin dne 12.5.2011 do 16:20 hodin dne 13.5.2011,
- od 05:03 hodin dne 18.5.2011 do 08:49 hodin dne 18.5.2011,

ani potvrzení podle článku 1 Rozhodnutí Komise (ES) ze dne 12. dubna 2007 č. 230/2007 o formuláři o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě, vystavené dopravcem na uvedené období, ani jiný doklad prokazující, že vozidlo v tomto období neřídil;

- tím, že nezajistil, aby V.Š., ..., řidič dopravcem provozovaného vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky ..., o celkové hmotnosti 18000 kg, řádně vedl záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když tento řidič v rozporu s článkem 14 odst. 4 písm. a) nařízení 3821/85, nepoužíval k vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku vlastní kartu řidiče číslo 00000000026OB000, ale v době od 05:03 hodin dne 18.5.2011 do 08:49 hodin dne 18.5.2011 v záznamovém zařízení vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky ..., o celkové hmotnosti 18000 kg, používal k vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku cizí kartu řidiče číslo 000000000016KW00, která byla vydána osobě D.S. a takto bylo ujetu 286 kilometrů.

Tímto jednáním se dopravce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě.

Pokuta dopravci byla dále uložena za to, že porušil ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě,

neboť dopravce v souladu s přímo použitelným předpisem Evropských společenství, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85, v platném znění (dále jen „nařízení 561/2006“), nezajistil, aby V.Š., řidič dopravcem provozovaného vozidla tovární značky Iveco, registrační značky... o celkové hmotnosti 7490 kg, dodržel:

- bezpečnostní přestávku dle článku 7 nařízení 561/2006, když řidič V.Š. řídil v době od 11:24 hodin dne 10.5.2011 do 20:43 hodin dne 10.5.2011 celkem 7 hodin 7 minut a v této době nevykonal bezpečnostní přestávku dle požadavku článku 7 nařízení 561/2006, - denní dobu odpočinku dle článku 8 odst. 2 nařízení 561/2006, když v době od 06:40 hodin dne 20.4.2011 do 06:40 hodin dne 21.4.2011, tj. v průběhu 24 hodin po skončení předchozí denní doby odpočinku, neměl V.Š. novou denní dobu odpočinku, v této době měl nejdelší dobu odpočinku v délce 4 hodiny 36 minut.

Tímto jednáním se dopravce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě.

b) Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání dopravce proti výše uvedenému rozhodnutí tak, že

rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, č. j. DSH/2059/12 ze dne 14. 2. 2012 ve výroku I. podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů,

pro skutek spočívající v porušení ustanovení § 3 odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě ve spojení s článkem 15 odst. 7 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 3821/85, o záznamovém zařízení v silniční dopravě, v platném znění, kterého se dopravce dopustil tím, že nezajistil, aby ve vozidle tovární značky Iveco, registrační značky ... o celkové hmotnosti 7 490 kg, byly při jeho provozu dne 18. 5. 2011 všechny záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče V.Š., z tohoto dne a předcházejících 28 dnů, když uvedený řidič v tento den při kontrole nepředložil záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách, době odpočinku, za období:

od 02:48 hodin dne 22. 4. 2011 do 12:12 hodin dne 22. 4. 2011,

od 21:58 hodin dne 1. 5. 2011 do 09:49 hodin dne 2. 5. 2011,

od 08:27 hodin dne 3. 5. 2011 do 19:53 hodin dne 3. 5. 2011,

od 06:30 hodin dne 4. 5. 2011 do 10:26 hodin dne 4. 5. 2011,

od 14:14 hodin dne 12. 5. 2011 do 16:20 hodin dne 13. 5. 2011,

od 05:03 hodin dne 18. 5. 2011 do 08:49 hodin dne 18. 5. 2011,

ani potvrzení podle článku 1 Rozhodnutí Komise (ES) ze dne 12. dubna 2007 č. 230/2007 o formuláři o předpisech v sociální oblasti týkajících se činností v silniční dopravě, vystavené dopravcem na uvedené období, ani jiný doklad prokazující, že vozidlo v tomto období neřídil, když tímto jednáním se účastník řízení dopustil správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě; **zrušil a správní řízení se pro tyto skutky zastavil.**

Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, č. j. DSH/2059/12 ze dne 14. 2. 2012 podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, změnil tak, že výši pokuty snížil na částku 45.000,- Kč.

Ve zbytku rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, č. j. DSH/2059/12 ze dne 14. 2. 2012 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, pak potvrdil.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, ve které namítal, že řízení před žalovaným bylo vedeno nepřiměřeně dlouhou dobu. Tato skutečnost by měla být v návaznosti na judikaturu Ústavního soudu v oblasti trestních věcí zohledněna při výši ukládané sankce. Nepřiměřená délka řízení podle žalobce snižuje stupeň závažnosti spáchaného jednání a

vyvolává pokles právního zájmu společnosti na potrestání pachatele a současně způsobuje, že sankce je pouze čistou represí, což je nepřípustné. Žalobce tvrdil, že k jeho tíži nelze přičítat, že proti nečinnosti se nebránil způsoby, které mu zákon umožňuje, když mu z rozhodnutí vyplývala povinnost uhradit uloženou pokutu.

Žalobce dále tvrdil, že v průběhu řízení ve věci správního deliktu nebylo konáno ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu a v této souvislosti současně tvrdil, že žalobci nebylo umožněno účastnit se provádění důkazů, že nebyl vyrozuměn o provádění důkazů ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu a že o provedení důkazů nebyl vyhotoven protokol ani záznam do spisu ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán nevyhotovil protokol o vyjádření jednatele žalobce, který se dostavil osobně ke správnímu orgánu a měl se k věci vyjádřit. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán mu neumožnil uplatnit právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

Na podkladě takto tvrzených vad řízení žalobce navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo soudem zrušeno a věc byla vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

K žalobní výtce žalobce na nepřiměřeně dlouhou dobu odvolacího řízení přesahující 3 roky, žalovaný uváděl, že správní řízení bylo se žalobcem zahájeno 22.12.2011 a žalovaný spisový materiál správního orgánu I. stupně obdržel 3.4.2012. Následně dne 16.3.2015 žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Přesto, že v daném případě byla nesporně lhůta pro vydání rozhodnutí překročena, jedná se o lhůtu pořádkovou a její nedodržení nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Žalovaný přitom odvolání dopravců řeší postupně a chronologicky podle data, kdy mu byla krajskými úřady postoupena. Ke zmiňované soudní praxi Ústavního soudu odůvodňující možnost zohlednit neúměrně dlouhou dobu vedeného řízení při ukládání trestu, žalovaný konstatoval, že tento soud rozhodoval ve věci, ve které trestní řízení probíhalo 11 let. Odvolací řízení s žalobcem trvalo 2 roky a 11 měsíců a proto takovéto trvání řízením nelze srovnávat s nálezem Ústavního soudu ze dne 12.4.2007 sp. zn. I. ÚS 603/06. Odpovědnost dopravce, je konstruována na principu objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za výsledek bez ohledu na zavinění a bez možnosti jakýchkoliv liberačních důvodů. Právní úprava objektivní odpovědnosti dopravce je přitom plně v souladu s právními předpisy Evropské unie, kdy čl. 10 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkající se silniční dopravy a změně Nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení Nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (dále jen Nařízení 561/2006) uvádí, že dopravce odpovídá za porušení, kterých se dopustí jeho řidiči, přičemž členské státy mohou zvážit jakýkoliv důkaz, že dopravce nelze důvodně považovat za odpovědného za porušení ke kterému došlo, avšak zákon o silniční dopravě žádné liberační důvody neupravuje. Objektivní odpovědnost v řízení o pokutě podle zákona o silniční dopravě se zabýval rovněž Nejvyšší správní soud, který zaujal ve svých rozhodnutích právní názor, že dopravce se nemůže zprostit odpovědnosti prokázáním preventivního jednání vůči řidiči, když k vyvození odpovědnosti stačí pouhý fakt porušení, či nesplnění povinností stanovených zákonem, nebo uložených na jeho základě.

K tvrzení žalobce, že nepřiměřená délka řízení snižuje stupeň závažnosti posuzovaného jednání a vyvolává pokles právního zájmu společnosti na postižení pachatele a způsobuje, že uložení sankce je již pouze čistou represí, což je nepřipustné, žalovaný tento právní názor neakceptoval. Podle žalovaného používání cizí karty řidiče podle odst. 6 přílohy IV. k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1071/2009, kterým se zavádí společná pravidla týkající se závazných podmínek pro výkon povolání podnikatele v silniční dopravě a zrušuje se směrnice Rady 96/26/ES, je jedno z nejzávažnějších porušení právních předpisů, neboť znemožňuje řádnou kontrolu režimu práce řidiče a kontrolní orgán zpětně není schopen zjistit, zda daný řidič v předchozích obdobích dodržoval sociální předpisy týkající se bezpečnostních přestávek, dob řízení a dob odpočinku. V případě porušení povinnosti spočívající v nezajištění, aby řidič Š. dodržel bezpečnostní přestávku a denní dobu odpočinku se žalovaný dopustil závažného porušení právních předpisů. I přes skutečnou délku odvolacího řízení žalovaný vyslovil názor, že uložení sankce plní funkci represivní i preventivní, když z hlediska prevence je důležité, aby byl žalobce motivován k tomu, aby porušení svých povinností do budoucna neopakoval, což uložení příliš nízké sankce by tuto funkci nenaplnělo. Žalovaný svým rozhodnutím navíc sankci uloženou žalobci správním orgánem I. stupně snížil o 10.000,- Kč.

K tvrzení žalobce, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí ani v řízení před správním orgánem I. stupně neproběhlo ústní jednání, že žalobce nebyl vyrozuměn o provádění důkazů, kdy správní orgán prováděl důkaz listinami, které žalobce neměl k dispozici a jejich obsah mu nebyl znám, žalovaný uváděl, že ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu se ústní jednání nařizuje pouze v případech, kdy to stanoví zákon a tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Zákon o silniční dopravě ani jiný právní předpis upravující pravidla podnikání v silniční dopravě nestanovuje, že by při správním řízení o jiném správním deliktu podle zákona o silniční dopravě mělo být nařízeno ústní jednání. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že nebyl vyrozuměn o provádění důkazů, neboť v písemnosti oznamující zahájení správního řízení byl speciálně o tomto právu vyrozuměn. O provedení důkazů listinou, byl dne 12.1.2012 vypracován záznam, podle kterého byl proveden důkaz listinou čtením speciálně identifikovaných listin.

K tvrzení žalobce, že před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně se dostavil ke správnímu řízení a k věci se vyjádřil, avšak ve spisu nebyl o tomto úkonu učiněn záznam, žalovaný uvedl, že z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z obsahu předloženého spisového materiálu nevyplývalo, že by se žalobce ke správnímu řízení vyjadřoval ústně.

Žalovaný se vyjadřoval i k další námitce, podle které z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda žalovaný provedl důkazy navržené žalobcem v odvolání a uváděl, že žalobce navrhoval důkazy listinou, a to čestným prohlášením řidiče Š., profesním průkazem tohoto řidiče a potvrzením akreditovaného školícího střediska o absolvování školení v rámci zdokonalování odborné způsobilosti řidičů a navrhoval i výslech žalobce. Listinné důkazy žalovaný posoudil a důkaz výslechem žalobce neprovedl, když z důkazních materiálů bylo zřejmé, že porušení právních povinností podle zákona o silniční dopravě došlo a o zjištěných skutečnostech nebyly důvodné pochybnosti. Nebylo přitom zřejmé, co by výslech svědka měl dosvědčit, že rozhodné jsou pouze skutečnosti, že v okamžiku kontroly, dne 18.5.2011 byla

v záznamovém zařízení předmětného vozidla reg. značky 1AJ 2550 uložena cizí karta řidiče, a že záznamové zařízení zaznamenalo nedodržení bezpečnostní přestávky od doby odpočinku a žádné důvody, které vedly k tomu, že by žalobce mohl být zproštěn z odpovědnosti za tento skutek. S doplněnými listinnými důkazy byl podle žalovaného žalobce seznámen, a ty mu byly i zaslány prostřednictvím právního zástupce. Nevyhotovení protokolu o těchto důkazech je pouze formální záležitostí. Tento postup se nemohl dotknout práv žalobce a nemohl mít ani vliv na zákonnost vydávaného rozhodnutí.

Tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně se dopustil procesního pochybení, když žalobci neumožnil uplatnit jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že tento správní orgán při oznámení o zahájení správního řízení v této písemnosti ze dne 19.12.2011 žalobce poučil o jeho právu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, o právu vyjádřit v řízení své stanovisko, o právu na informace o řízení, o právu nahlížet do spisu a o právu účastnit se provádění dokazování. Z předloženého spisového materiálu přitom vyplývá, že žalobce těchto práv nevyužil a k zahájenému správnímu řízení před vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně se nevyjádřil. Z tohoto důvodu žalovaný vyvozoval, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech tak, aby to mělo vliv na správnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Předmětem přezkumného řízení byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci byla uložena pokuta 45.000,- Kč za předmětný správní delikt. Stěžejní vadou řízení, která podle žalobce mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, byla nepřiměřeně dlouhá doba, po kterou bylo vedeno řízení před žalovaným správním orgánem a která podle žalobce měla být zohledněna při výši ukládané sankce.

Při posuzování důvodnosti této žalobní výtky, vycházel soud z dikce a ustáleného výkladu ust. § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě č. 111/1994 Sb., podle kterého při stanovení výše pokuty a kauce se přihlíží k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání a rozsahu způsobené škody. Délku správního řízení přitom nelze zohledňovat ani prostřednictvím analogického uplatnění pravidla trestního práva, podle kterého se do výše trestu promítá případně nepřiměřená délka trestního řízení ve smyslu § 39 odst. 3 trestního zákoníku. O analogii se totiž jedná pouze v tom případě, kdy se na určitou situaci přímo právním předpisem neupravenou, užije ustanovení určitého právního předpisu, které na ni přímo nedopadá, ale která je svým obsahem nejbližší. Podmínkou užití analogie je proto určitá mezera v zákoně, kterou je potřeba vyplnit. Uvedená mezera se ovšem v zákoně o silniční dopravě nevyskytuje. Tento zákon naopak výslovně upravuje, k jakým skutečnostem

správní orgán musí přihlížet při stanovení výše sankce. Analogické použití norem trestního práva proto nepřipadal v úvahu (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2013, čj. 8As 32/2012-63, dostupného na www.nssoud.cz). Díkce ustanovení § 36 odst. 2 zák. o silniční dopravě a jeho prezentovaný výklad dokládají nedůvodnost uplatněné žalobní výtky.

Nedůvodnost žalobní výtky, kterou žalobce vytýkal, že ve smyslu ust. § 49 spr.ř. nebylo v řízení konáno ústní jednání, shledal soud na základě těchto závěrů. Při posouzení důvodnosti této námítky, při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu, je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož se jednotlivé úkony v řízení činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak. Dále pak je nutné vycházet z díkce ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal. V daném správním řízení prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 35 zákona o silniční dopravě č. 111/1994 Sb., u kterého není zákonem stanovena povinnost vést ústní jednání. Ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu ust. § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozumění o zahájení správního řízení. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015-30, dostupný na www.nssoud.cz)

Nedůvodnost žalobní výtky, kterou žalobce vytýkal, že ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu nebyl vyrozuměn o provádění důkazů a že o provedení důkazu nebyl vyhotoven protokol ani záznam do spisu ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu vyvrací obsah správního spisu. Správní spis a listiny v něm obsažené dokládají, že v souvislosti s písemným oznámením o zahájení správního řízení ve věci předmětných správních deliktů byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí písemně po celou dobu řízení, nebo konkrétně dne 12. ledna 2012 v určenou hodinu a v určeném místě v budově správního orgánu I. stupně, když byl i poučen, že oprávněnou úřední osobou bude prováděno čtení důkazů listinou. O provedení listinných důkazů provedených mimo ústní jednání byl také dne 12.1.2012 vypracován záznam dokumentující jednotlivé listinné důkazy, které byly takto provedeny a které byly podrobně identifikovány.

Při posuzování důvodnosti námitky žalobce, že správní orgán mu neumožňuje uplatnit právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu krajský soud shledal, že žalobci bylo poskytnuto komplexní poučení o procesních právech a povinnostech v souvislosti s písemným oznámením zahájení správního řízení v předmětné věci. Poučení žalobce o jeho právech ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu bylo sice žalobci poskytnuto v samém prvopočátku správního řízení prostřednictvím listiny oznamující zahájení správního řízení ve věci správního deliktu, ale rozhodující skutečností pro posouzení načasování tohoto úkonu je skutečnost, že v průběhu vlastního řízení již nebyly obstarávány další podklady pro rozhodnutí a obsah správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí byl totožný, jako v době, kdy žalobce byl poučován o právu k podkladům pro rozhodnutí se vyjádřit. Účelem ust. § 36 správního řádu, je totiž umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatňovat své výhrady vůči podkladům pro rozhodnutí v průběhu řízení shromážděným a mohl činit vlastní procesní návrhy tak, aby rozhodnutí mohlo vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V tomto směru řízení před správními orgány netrpí vadou řízení, která by mohla přivodit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud vyhodnotil žalobu žalobce jako nedůvodnou a ve smyslu § 78 odst. 7 žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. září 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková